

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1839/2021
22.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Мунижаба, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7624/20 од 13.01.2021. године, у седници одржаној 22.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7624/20 од 13.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2130/17 од 07.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је, захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете исплати: на име накнаде за срушену зграду – објекат број 2 износ од 7.000.000,00 динара са законском затезном каматом од 19.09.2011. године до исплате; на име накнаде за коришћење стана за сваки месец посебно од 19.09.2011. године до 07.03.2013. године износ од по 20.000,00 динара за сваки месец посебно, укупно 360.000,00 динара, а од 07.03.2013. године па надаље за сваки месец износ од по 20.000,00 динара, све са законском затезном каматом за сваки месечни износ почев од 20-ог у месецу до исплате и на име накнаде нематеријалне штете на име претрпљених душевних болова због повреде права личности и права на имовину износ од 5.000.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 45.000,00 динара. Ставом трећим изреке одлучено је да се тужилац ослобађа од плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7624/20 од 13.01.2021. године, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажним решењем о извршењу Основног суда у Новом Саду И 706/11 од 04.03.2011. године (постало правноснажно 17.05.2011. године) на предлог ББ, као извршног поверица против тужиоца и његових сада покојних родитеља ВВ и ГГ, као извршних дужника, на основу пресуде Основног суда у Новом Саду П 5045/10 од 02.07.2010. године и пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 10517/10 од 26.01.2011. године одређено је извршење предајом катастарских парцела бр. .. и .. КО Нови Сад 2 и породичне стамбене зграде бр. 1, саграђене на катастарској парцели .. . На основу наведеног решења, а након више заказивања, 20.09.2011. године спроведено је извршење, тако што су извршном повериоцу ББ предате наведене катастарске парцеле и породична стамбена зграда број 1. По спроведеном извршењу извршни поверилац је предложио обуставу извршења у делу исељења, с тим што је остао код наплате судских трошкова. Пуномоћник овде тужиоца, као извршног дужника је 21.09.2011. године поднеском обавестио извршни суд да су извршни дужници исељени и из објекта број 2 и од стране полиције одвезени у Центар за социјални рад, ради обезбеђења нужног смештаја, а поднеском од 07.10.2011. године, обавестио је извршни суд да је 04.10.2011. године извршни поверилац, без одговарајуће дозволе послао непозната лица да почну да руше све објекте, па и зграду број 2, али да је рушење прекинуто изласком грађевинске инспекције, што је констатовано записником о инспекцијском прегледу од 04.10.2011. године. У записнику је констатовано да су тог дана око 12,00 часова на парцелу тужиоца ушли непознати људи и извршили рушење без његове сагласности, којом приликом су му искључили воду и струју. Од стране судског извршитеља Бојана Ћетојевића 31.10.2011. године сачињена је службена белешка, да је спроведено решење о извршењу и да су 20.09.2011. године тужилац и његови родитељи исељени само из објекта број 1.

По оцени Врховног касационог суда, код тако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови правилном применом материјалног права одлучили, када су одбили, као неоснован захтев тужиоца.

Чланом 35. ставом 2. Устава Републике Србије и чланом 172. ставом 1. Закона о облигационим односима, прописано је да свако има право на накнаду штете коју му незаконитим или неправилним радом проузрокује државни орган. Одговорност државе условљена је незаконитим или неправилним поступањем у вези са вршењем службе или друге делатности државног органа, што подразумева непримењивање или погрешну примену прописа којима се регулишу правила поступка, која тај орган спроводи или којима се повређују Уставом загарантована права из те области, које нису у коализији са међународним стандардима и опште усвојеним правилима међународног права. Неправилан рад органа подразумева предузимање службених радњи које нису у складу са општим нормама која регулишу поступања у вршењу службе конкретног органа, као и поступање које је супротно општим правним начелима или уз грубо кршењем правила струке. Поступање органа које је у складу са

законским прописима и у складу и уквиру његових овлашћења не представља ни неправилан ни незаконит рад, при чему погрешна примена одговарајуће законске норме или погрешна процена о испуњености услова за доношење одређене одлуке не представља повреду дужности у вршењу функције тог органа за коју одговара држава.

По оцени Врховног касационог суда, када се има у виду напред наведено и утврђено чињенично стање, правилан је закључак нижестепених судова да не постоји одговорност тужене за штету коју је тужилац претрпео, правилном применом члана 172. Закона о облигационим односима, с обзиром да је утврђено да се штета која је тужиоцу проузрокована огледа у рушењу објекта број 2, на катастарским парцелама бр. .. и .., која штета је проузрокована две недеље након закључења поступка извршења, када су ББ по правноснажној судској одлуци од стране извршитеља предате наведене катастарске парцеле и стамбени објекат број 1, па како су тужиоцу штету проузроковала непозната лица, а не орган тужене који је спроводио поступак извршења, то тужена није у обавези да тужиоцу накнади претрпљену штету.

Имајући у виду напред наведено, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, а остале ревизијске наводе којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се према члану 407. став 1. ЗПП ревизија из ових разлога не може изјавити.

Са напред наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић